

s velícím předpisem § 11 druhý odstavec zákona o smlouvě pojišťovací ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. z. Táž úloha důsledně vymezena také třetímu rozhodci, zahájí-li činnost ve smyslu čl. 22 odst. 2 všeob. poj. podmínek. Rozhodčí soud rozhoduje tedy jen o výši plnění, k němuž jest pojistitel zavázán, nikoli však o závazku samém. Nemůže-li pak rozhodovati ve věci hlavní a uložití pojistiteli plnění, nemůže rozhodovati o závazku podružném na onom hlavním závislém, totiž o povinnosti pojistitelově k náhradě útrat odpůrcových. Z připojeného »rozhodčího rozsudku« třetího rozhodce Aloise W. ze dne 6. prosince 1934 je patrné, že ve věci hlavní určil rozhodce obnos škody, ale mimo to uložil pojišťovně útraty, kromě jiných také útraty právního zastoupení ve výši 1.500 Kč. Výrok neuvádí výslovně, komu mají býti zaplaceny, ale z obsahu jeho vysvítá, že byly uloženy povinné straně ve prospěch Adama C., tedy vymáhajícího věřitele. O útratách těch, jak plyne z úvah úvodem předeslaných, není tento rozhodčí výrok platným exekučním titulem podle § 1 čís. 16 ex. ř. Toho bylo dbáti vzhledem k velicímu (§ 22 zák. čís. 501/17 ř. z.) předpisu § 11 druhý odstavec tohoto zákona již při vyřizování exekučního návrhu podle §§ 3, 7 ex. ř. Námitka dovolacího rekurenta, že nemohl soud, povolující exekuci, znáti rozsah úmluvy o rozsudím, jest bezpředmětná, neboť smlouva ze dne 30. dubna 1932 byla přiložena, jak to také bylo nutno k věcnému vyřízení exekučního návrhu, a sám vymáhající věřitel na ni poukazuje v exekuční žádosti. Dovolatel marně hledí těžiti z rozhodnutí čís. 11350 Sb. n. s. pro svůj názor, že rozhodčí soud ustanovený dle § 11 uved. zákona jest oprávněn rozhodovati o náhradě nákladů, neboť otázka ta se v rozhodnutí tom neřeší a nelze ji všeobecně vyvoditi ani z právního názoru, že rozhodčí výrok má účinek pravoplatného rozsudku, neboť jest tím rozuměti, že má účinek pravoplatného rozsudku zajisté jen v mezích, v nichž byli rozhodci oprávněni rozhodovati.

Čís. 15130.

Byla-li zabavená pohledávka přikázána k vybrání k vydobytí zúčitelné pohledávky vymáhajícího věřitele, jest tím vyloučena aktivní legitimace povinného k zažalování zabavené pohledávky proti poddlužníkovi až do částky, kterou činí pohledávka vymáhajícího věřitele a úroky z ní až do dne, kdy byly podána proti poddlužníkovi žaloba vymáhajícího věřitele nebo povinného, podle toho, která z nich byla podána dříve.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1936, Rv II 545/34.)

Proti žalobě na zaplacení pohledávky 12.000 Kč namítla žalovaná, že žalobce není oprávněn pohledávku tu zažalovati, poněvadž pohledávka ta byla zabavena a přikázána k vybrání věřitelům žalobcovým firmě K. a P. První soud uznal podle žaloby částkou 7.268 Kč, odvolací soud částkou 6.104 Kč.

Nejvyšší soud přiznal žalobci ze zažalované pohledávky 5.707 Kč.

D ů v o d y :

Příkazání pohledávky k vybrání vylučuje aktivní legitimaci exekuta k žalobě jen co do částky, kterou byla pohledávka příkazána vymáhajícimu věřiteli k vybrání (rozh. čís. 5655, 6490 a 10981 Sb. n. s.). Zažalovaná pohledávka žalobcová byla příkazána k vybrání firmě K. a P. do výše jejích pohledávek 1.734 Kč 70 h a 2.282 Kč 80 h s příslušenstvím. Prvý soud vypočetl úhrnnou výši těchto pohledávek s příslušenstvím na 4.731 Kč 50, při tom však nepřihlížel k 10%ním úrokům. Odvolací soud připočetl k tomu ještě 10%ní úroky do dne, kdy příkazní usnesení byla žalované straně jako poddlužnici doručena, t. j. do dne 15. ledna 1932 v celkové částce 1.163 Kč 75 h, která je vypočtena správně. Názor, že tyto úroky přicházejí v úvahu jen do dne doručení příkazních usnesení, ježto po tomto dni jdou na vrub poddlužníka, není ovšem správný, neboť vymáhajícimu věřiteli byla zabavená pohledávka příkazána k vybrání i k úhradě dalších 10%ních úroků. Rozhodným v té příčině jest den, kdy byla podána žaloba vymáhajícího věřitele nebo exekuta, podle toho, která z nich byla podána dříve, neboť v tu dobu musí býti přesně určeno, co může býti zažalováno a v jaké částce jest zahájití spor. Je tedy rozhodným den, kdy povinný podal žalobu, t. j. den 12. ledna 1933, 10%ní úroky od 16. ledna 1932 do 12. ledna 1933 činí celkem 397 Kč 15 h, o kteroužto částku se snižuje částka, kterou odvolací soud žalobě vyhověl, na 5.707 Kč 60 h.

Čís. 15131.

Byla-li smlouva o prodeji losů nicotná podle § 1 zák. čís. 90/78 ř. z., nedošlo k nové úpravě vzájemných právních poměrů mezi stranami jednostranným prohlášením prodatelovým, že ujednaný obchod stornoval a že zaplacené částky propadají ve prospěch výloh a stornování smlouvy, byť kupitel na toto oznámení prodatelovo neodpověděl.

I při splátkovém obchodu s losy jest šetřiti předpisů § 3 odst. 2 zák. čís. 70/96 ř. z.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1936, Rv II 668/35.)

Žalobce koupil od žalované na splátky losy, celkem za 21.000 Kč. Podle jeho tvrzení byly mu současně s prodejní listinou prodány dva čsl. dukáty. Tvrdě, že kupní smlouva se tím stala nicotnou, žádá na žalované vrácení zaplacených splátek ve výši 18.000 Kč. Proti žalobě namítla žalovaná, že došlo mezi ní a žalobcem podle § 1380 obč. zák. k narovnání, podle něhož dřívější smluvní poměr zanikl a byl upraven nový podle stornovacího dopisu, jímž žalovaná oznámila žalobci, že splátky propadají na hotové výlohy a útraty storna. Na dopis ten žalobce neodpověděl, takže jej schválil. Prvý soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.